

Over de neergezakte courant keek Jan hem na.

Behalve 's Zondags, op welken dag de beide broeders met hun glanzende cylinders op, getrouw ter kerke plachten te gaan, bleven ze 's morgens in hun kamerjaponnen gemeenlijk tot een uur of twaalf onzichtbaar voor de buitenwereld; soms toefden ze in den tuin, waar Jan den hovenier naging en hem orders gaf, terwijl Simon veelal zijn aandacht wijdde aan de volière waar kippen, fazanten, eenden en pauwen hem snaterend, kakelend en roepend begroetten.

Doch als de weersgesteldheid dit belette, dan trokken ze na het ontbijt naar de huiskamer, waar ze den morgen doorbrachten met lezen of correspondeeren, soms ook den notaris ontvingen, den rentmeester hunner bezittingen op Noord-Beveland en een enkele maal den ouden Domien Tange, den zetkastelein van hun hoeve onder Brigdamme.

Ongewoon vlug was Simon de trap opgelopen en met hijgend hartebonzen door die snelle stijging, trad hij zijn slaapkamer in, waar hij juffrouw Lurkus en Maatje aantrof, die bezig waren aan zijn bed.

„Moet u hier zijn?” vroeg de huishoudster met een wat verbaasd wantrouwig lachje op het dikke ronde gezicht.

„Ja.... even verkleeden,” antwoordde Simon.

„O, ik help Maatje sjuust om dat plumenbed van u es goed te schudden.... u zei, dat het zoo vol bulden zat....”

Simon knikte. „Ik ben in tien minuten klaar,” sprak hij.

„Nou, kind, dan gaan me maar eerst naar meneer Jan z'n kamer,” zei juffrouw Lurkus. „Of gaat meneer Jan ook uut?”

„Nee, niet dat ik weet,” antwoordde Simon koeltjes, onbehagelijk getroffen door dit listig uitvragen.

Toen zei juffrouw Lurkus niets meer en verliet met Maatje de kamer.

Simon wierp zijn sjamberloek uit, begon zich haastig te kleeden; vanmorgen had hij trouwens al dadelijk in stede van zijn pantoffels, zijn laarzen aangedaan en ook de pantalon van zijn lichtgrijs colbert-costuum, waarbij zijn Leidsche kleermaker ook een demi had geleverd en tevens had kunnen zorgen voor een stijven fantaisiehoed en handschoenen in dezelfde kleur; een paarse das moest hij daarbij dragen en witte slobkousen, dat was de dracht van de Engelsche élite bij de najaarsraces, had de man gezegd.

Jan had hem er smalend een „proenker” om gescholden en met een snuivend lachje gezegd: „k weet niet wat je wel liekent.”

Simon zelf vond, dat het hem keurig kleedde en de kleermaker had het enthousiast beaamd: „U schijnt er werkelijk twintig jaar jonger mee, meneer”, en hij had half fluisterend, of het een kostbaar geheim